

Ako to vidím ja
Ópium

Začiatkom 90. rokov sa ľudia radi nechávali oblafnúť politikmi, ktorí sľubovali riešenia akoby na úkor štátneho rozpočtu. Ved' komu sa chcelo rozmýšľať nad tým, že na úspech treba súkromné vlastníctvo, voľnú tvorbu cien či jednoduchý daňový a motivačný dôchodkový systém?

Až po dramatickom zadlžení Slovenska, jeho miest (Košice) a obcí (Devín) sme sa poučili a väčšina verejnosti dnes už vníma deficit opatrne – ako investíciu, ktorá musí byť efektívna a aj splatená. Tento trend je celosvetový – zo 42 štátov, ktorých schodok na rok 2008 prognózuje renomovaný The Economist, iba 3 ho budú mať vyšší než 4 percentá HDP (Maďarsko, Pakistan a Egypt).

Človek by aj uveril, že ekonomickí eskamotéri a sociálni iluzionisti celého sveta sa začali živiť poctivou prácou. Lenže u nás akoby sa ešte rozhodli pre reinkarnáciu. Telo, do ktorého sa snažia preniesť svoju dušu, sa volá PPP.

Nemáme v rozpočte dosť peňazí na stavbu diaľnic, na opravu ciest v okolí Banskej Bystrice, na financovanie štátnej televízie, na zimný štadión? Nech to „zatiehnu“ súkromníci!

Verejnosť si opäť rada potahuje z ópiovej fajky a sníva o zázračnom riešení problémov – tentoraz akoby na úkor súkromných firiem. Ved' koho by trápilo, či sú predmetné investície efektívne a že ich raz bude treba splácať? Čo s tým?

Ministerstvo financií by malo zverejniť prognózu vývoja verejných financií aspoň na 20 rokov. Tak, aby už dnes verejnosť videla haváriu verejných financií, ktorá čaká strednú a mladú generáciu, až sa k problémom financovania prvého piliera a k nízkemu hospodárskemu rastu pridá povinnosť financovať stovky miliárd investovaných do projektov PPP.

Minister financií by mal tiež tlačiť na svojich čoraz kreatívnejších kolegov, aby s PPP projektmi zverejšňovali aj analýzy ich efektívnosti.

21. 4. 2008 | Eugen Jurzyca, Inštitút pre ekonomické a sociálne reformy